

Comentariul poeziei Oda (in metru antic) scrisa de Mihai Eminescu

Ca parte a unui material din care s-a nascut universul, poetul poarta permanent sigiliul combustiei adancului, condensatului, esentialului, a "Unuului universal", unul din care vine singuratatea.

"Oda (in metru antic)" este de o densitate exceptionala, caci poetul are, ca nicaieri, sentimentul iluminarii prin moarte. Exista inca din prima strofa o beatitudine odihnitoare, la gandul ca se apropie mantuirea, adica sfarsitul, adica pieirea.

"Nu credeam sa-nvat a muri vreodata/ Pururi tanar infasurat in manta-mi,/ Ochii mei naltam visatori la steaua/ Singuratatii."

Strofele safice dau o cantabilitate unica in acest poem. Singuratatea e privita ca un semn stelar, un simbol al inaltarii, o forta luciferica, astrala.

Ea aceasta stea a singuratatii, este abandonata nu mai reprezinta forma perfecta drumul spre ideal, caci intunericul devine in strofa a doua un semn al eliberarii. Suferinta metafizica extrasanguina il transporta pe poet intr-o dulce teroare, aceea a constientizarii fiintei prin moarte. "Cand deodata tu rasarisi in cale-mi/ Suferinta tu, dureros de dulce../ Pan-in fund baii voluptatea mortii/ Neinduratoare".

Nu moartea este suferinta Moartea este voluptatea, caci poetul traieste o suferinta de nedescris, o durere teribila iar focul mistuitor care il arde este aproape cosmic. "Focul meu a-l stinge nu pot cu toate/ Apele marii".

Oda (in metru antic) este o poezie a suferintei, a potentelor, a plansului uranic. Moartea este incomensurabila. Ea nu are nici inceput si nici sfarsit iar chinul poetului, este chinul existential, al demiurgului din sine, acel Demiurgos care "doar el si-aude plansu-si".

Invesmantat in vis, (visul trebuie interpretat aici, ca un cant creatie, poezie) poetul se mistuie si se topeste, moare, trece prin iluminare in moarte. "De-al meu propriu vis, mistuit ma vaiet/ Pe-al meu propriu rug, ma topesc in flacari..."

Ultima strofa ne dezvaluie motivul acestei dureri infinite: "Piara-mi ochii tulburatori din cale." E o durere erotica nespusa pana acum. Dar nu e numai atat. E o prabusire launtrica de proportii demiurgice De aceea in final moartea ii apare ca linistitoare. E ca un fel de vraja, ca o trecere blanda, ca o spiritualizare, o decamalizare a fiintei, un fel de indumnezeire prin moarte.

"Vino iar la san, nepasare trista;

Ca sa pot muri linistit pe mine Mie reda-ma!"

Oda (in metru antic) este una dintre cele mai profunde creatii eminesciene.